

ИЗЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КОТАРАКА МЪРЪ-МЪРЪ

— Такъвъ си бѣше отъ малкъ, такъвъ остана и до днесъ! — почна да се оплаква пакъ старата Мяу-мяу отъ своя синъ Мъръ-мъръ. — Все любопитенъ, всичко иска да знае, пъкъ за нищо не го бива, мързеливъ, и глупавъ. Една мишка не може да хване, а гони сѣнкитѣ на мухитѣ по стената... Какъ можахъ такъвъ синъ да родя — не знамъ. Толкозъ деца до сега съмъ извъдила, все умни, възпитани, като майка си — само той непрокопсанъ и пакостникъ. Ти баремъ, Хъръ-хъръ, знаешъ!...

Тѣ бѣха врѣстници, Мяу-мяу и черното куче съ бѣли гърди, стариятъ Хъръ-хъръ, който караше вече дванадесетата година. За кучетата това е комай старостъ, когато тѣ

почватъ да гледатъ мждро на всичко. И Хъръ-хъръ бѣше вече малко мждрецъ, а при това и недочуваше съ едното ухо.

Всѣка вечеръ, като се прибираха да спятъ въ килера до готварницата — той на миндерчето, Мяу-мяу на сандъче съ възглавница, тя почваше да мърмори. Презъ отворената врата идѣше топло отъ готварницата. Чайникътъ подсвирваше изтънко на печката. На Хъръ-хъръ му се дрѣмѣше, и слушаше наполовина презъ сънъ.

— Онзи день, — продължаваше Мяу-мяу, — решилъ да си остри ноктитѣ на сламения столъ. По едно време чувамъ — реве, като че го колятъ. Надникнахъ да видя: закачилъ си хубостникътъ единъ ноктъ